

EDITH-BERNADETTE POOT

**LICHAAM
TE KOOP,
ZIEL
GEVANGEN**

acco

INHOUD

Hoofdstuk 1

Verstikkende stilte	11
Een onverwachte avond	16
Geheimen in de avondzon	21
Verstrengeld in de storm van het leven	23

Hoofdstuk 2

De stormachtige confrontatie	29
Verstrengelde lotgevallen	32
Jij en ik	36

Hoofdstuk 3

José	39
Confrontatie in de schaduwen	45
De Rail-loods	48

Hoofdstuk 4

Blijdschap in een traan	51
In de greep van het onbekende	54
Van betovering naar bevreesdheid	56

Hoofdstuk 5

De vreemde buurt	60
Zichtbaar, onzichtbaar	66
Het zou toch niet ...?	70

Hoofdstuk 6

Onnatuurlijk	72
De koude tafel	74

Hoofdstuk 7

Keuze	76
Door haar ogen	78
Verlangens	80

Hoofdstuk 8

Te mooi om waar te zijn	84
Gevangen in de schaduw van liefde	88
Het onzekere pad	95
Ontsnapping uit de duisternis	99

Hoofdstuk 9

De slangen in het nauw	105
De eerste stap	109

Hoofdstuk 10

Het nieuwe begin	112
The OAK	116
Het masker	120
Achter de glans	124

Hoofdstuk 11

Spiegel van rook	127
Glinsterend zand, verborgen schaduwen	130
Schaduwlijn	137

Hoofdstuk 12

Wat je niet zegt	141
Gebroken om te herstellen	144
Nu of nooit	147

Hoofdstuk 13

Vlees op ijzer	152
Ben je serieus?	159

Hoofdstuk 14

De afrekening	162
Erfenis van een monster	168

Vooraf

door Herman Bolhaar

Voormalig Nationaal Rapporteur Mensenhandel
en Seksueel Geweld tegen Kinderen
Voormalig Voorzitter van het College van
Procureurs-Generaal bij het OM

Seksueel misbruik. Al sinds mensenheugenis een meedogenloos veelkoppig monster dat dagelijks toeslaat. Zonder uitzondering, in elke maatschappelijke omgeving.

In dit boek wordt beschreven hoe dit monster te werk gaat. Achter welke maskers het zich verschuilt en van welke camouflage- en sluiptechnieken het gebruik maakt. Hoe niets ontziend het kan toeslaan als het zijn kans schoon ziet. En wat dat vervolgens betekent voor zijn prooi, het slachtoffer.

Met *Lichaam te koop, ziel gevangen* heeft Edith-Bernadette Poot een rauw boek geschreven.

De verhalen en beelden zijn heftig. Ze komen zonder filter hard bij je binnen. Ze grijpen je bij de keel en doen je als lezer naar adem happen. Het zijn getuigenissen van misdragingen die menselijkerwijs gesproken ondraaglijk zijn in hun meedogenloosheid.

Tegelijkertijd is het een eerlijk boek.

De ervaringen van de hoofdpersonen worden verteld met een directheid en rechtstreeks woordgebruik dat lijkt op wat je in een proces-verbaal van de recherche zou kunnen lezen.

Feitelijk en precies.

Maar die slachtofferverklaringen bij de politie krijgen de meesten van ons natuurlijk niet onder ogen.

Nu dus wel.

Daarmee krijgen slachtoffers van misbruik een stem. Zo is het gegaan. Dit is hen overkomen. Het moet gezegd worden, ook al is de werkelijkheid ondraaglijk rauw en schokkend.

De grote verdienste van Edith-Bernadette is dat deze getuigenissen naar buiten worden gebracht.

We moeten de rauwe realiteit onder ogen durven te zien en kunnen luisteren naar hen die het is overkomen. Die steun en erkenning verdienen slachtoffers van seksueel misbruik.

Edith-Bernadette heeft met dit boek een belangrijke aanzet gegeven om het monster seksueel misbruik te bestrijden.

Lees het, ook al is het oncomfortabel. Het zijn gebeurtenissen die zich ook in jouw directe omgeving afspelen.

Voorwoord

Soms is de waarheid te pijnlijk om rechtstreeks te vertellen. Soms heeft ze een masker van fictie nodig om adem te kunnen halen.

Dit boek is zo'n ademhaling.

Lichaam te koop, ziel gevangen is een fictief verhaal, maar de pijn, de onmacht, de eenzaamheid en de vechtlust die erin beschreven worden ... die zijn echt. Vierenhalf jaar lang was ik slachtoffer van mensenhandel en seksuele uitbuiting. Wat ik heb meegemaakt, is met geen pen te beschrijven, en toch probeerde ik het. Omdat zwijgen mij verstikte. Omdat schrijven mij hielp te overleven. En omdat er nog zoveel zijn die in stilte lijden.

Met dit boek wil ik een stem geven aan de vrouwen, mannen en kinderen die vastzitten in netwerken van geweld en controle. Aan de moeders die hun kinderen verliezen, de dochters die zoeken naar waarheid, en de broers die verdwalen in systemen zonder mededogen.

Mijn wens is dat jij als lezer niet wegstapt, maar voelt. Vraagt. Begrijpt. En verder kijkt dan de oppervlakte.

Met moed,

Edith-Bernadette

HOOFDSTUK 1

Verstikkende stilte

In de verte hoort ze een kraai krassen, alsof de natuur haar waarschuwt voor de donkere macht die haar omringt. Voor de tweede keer deze week draait de deur van Jills kamer langzaam open.

‘Slaap je?’ vraagt haar vader.

Ze zwijgt. Antwoorden heeft toch geen zin. *Adem in. Adem uit.* De deur klikt zachtjes dicht. Hij blijft. Het dekbed wordt langzaam van haar lichaam getrokken. *Zou ik schreeuwen?* denkt ze. *Adem in, adem uit.* Langzaam. Gelijkmatic. *Misschien gelooft hij dan dat ik slaap.* Ruwe vingers glijden over haar been.

‘Hi, meisje’, fluistert haar vader, terwijl hij zijn zware lijf boven op haar legt.

Ze draait haar hoofd weg. Hij stinkt naar alcohol en wiet, en hij is erg zwaar. Hij schuift zijn piemel met één beweging naar binnen. Ze knijpt haar ogen stijf dicht, elke spier in haar lichaam spant zich. Haar handen worden genadeloos verankerd in de greep van de matras. Bij iedere beweging die hij maakt, fluistert ze in haar gedachten de kleuren: ‘Rood, geel, groen.’ Die kleuren zijn alles wat haar nog helpt: een ritueel, een schijn van controle, iets om niet te verdwijnen.

‘Doe je benen wat wijder’, zegt hij.

Zonder woorden gehoorzaamt ze, langzaam.

Vanaf haar zesde kwam haar vader als een onuitgenodigde schaduw haar kamer binnen. Nu, bijna achttien, weet ze allang dat dit niet klopt. Hij koos altijd momenten waarop haar moeder

dronk, diep weggedoken in flessen wijn. Of wanneer de stilte van de nacht luid genoeg was om alles te verbergen.

Ze zocht naar manieren om het elke keer weer te doorstaan. Het opnoemen van de kleuren was er één van. Soms telde ze de hoeken van het plafond en meestal vloog ze uit haar lichaam als een vogeltje; dan keek ze op afstand naar haar lichaam. Of het de juiste manier was, wist ze niet.

Bij elke beweging die haar vader maakt, tikt ze lichtjes met haar hoofd tegen de bedrand aan. Hij kust haar wang met zijn volle lippen alsof hij recht heeft op haar tederheid. Dan draait hij haar op haar zij en schuift opnieuw zijn piemel naar binnen. Met zijn rechterhand streelt hij over haar clitoris. Ze wil het niet, maar haar vagina wordt natter.

‘Zie je wel dat jij het ook lekker vindt. Kijk hoe nat je kutje is’, fluistert haar vader.

‘Geel’, zegt ze zachtjes.

Met langzaam bewegende vingers streelt haar vader door haar haren. Ze knijpt haar ogen stevig dicht en trekt haar schouders op tot aan haar gezicht. Elke aanraking lijkt op de kille streling van de dood. Ze kijkt naar het plafond. Daar! Gelukkig, daar is het vertrouwde vogeltje.

‘Het is zo voorbij’, fluistert het vogeltje. Ze knikt en knijpt haar ogen weer stijf dicht.

‘Je denkt dat wat ik doe verkeerd is. Het is alleen verkeerd als je het met je eigen dochter doet’, zegt haar vader hijgend in haar oor.

Verstond ze dat nou goed? Zei hij nou dat hij niet haar vader is? Tijd om na te denken heeft ze niet. Hij pakt haar rechterbeen en duwt het omhoog, zijn linkerhand legt hij op haar mond.

‘Ik ga nu klaarkomen, niet schreeuwen’, fluistert hij in haar oor. Hij gaat weer boven op haar liggen, stopt zijn handen onder haar billen zodat ze iets gekanteld worden. Dan spreidt hij haar billen uit elkaar en begint te stoten. Dit keer raakt haar bed de muur. Er is niemand thuis, niemand die het gebonk tegen de muur hoort.

‘Heerlijk, heerlijk, bijna’, hijgt haar vader.

Zwart, zwart! schreeuwt ze in haar hoofd. Ze incasseert elke stoot en binnen enkele minuten is het klaar. Haar vader staat op, veegt zijn piemel af met haar T-shirt, legt het vervolgens op dezelfde plek terug en verdwijnt uit haar kamer.

Jill blijft op haar rug liggen. Langzaam ontspant ze. Eerst haar handen, dan haar nek en als laatste haar benen en bekken. Het is vernederend en pijnlijk. Toch heeft ze liever dat het met haar gebeurt dan met haar jongere zusje.

Alles aan haar moeder vertellen was ondenkbaar, alsof een duistere aanwezigheid fluisterde dat zwijgen de enige bescherming biedt. Wat de reden was van het niet durven zeggen, bleef in de schaduwen van haar bewustzijn verborgen. Het waren de woorden van haar vader die haar gedachten vasthielden in een verstikkende greep. Haar broertjes en zusje keken naar hem op, en gek genoeg deed zij dat ook nog steeds. Ze werd gek van het conflict dat zich in haar hoofd afspeelde. Ze wist niet hoe ze haar innerlijke onenigheid in balans moest brengen.

Ze voelde een intense schaamte: wat als ze het wel zou vertellen? Wat zou er dan gebeuren, wat als hij hen zou verlaten? Dan hadden haar broertjes en zusje geen vader meer en dat was dan haar schuld. Ze was bang dat haar moeder zou denken dat ze het zelf had uitgelokt. Nee, haar vader had haar heel goed duidelijk gemaakt wat er zou gebeuren als ze het wel zou vertellen. Hij zou hetzelfde doen bij haar zusje, haar moeder vertellen dat ze aandacht tekortkwam, en uiteindelijk alles ontkennen. ‘Niemand zal je geloven, zelfs mama niet’, had hij gezegd.

Ze voelde zich geketend door een zware last die ze met niemand kon delen. Het was haar vader, een man die buiten de muren van hun huis werd bewonderd en een gerespecteerd voorganger van de kerk was. Wanneer haar vader ‘s avonds haar kamer binnenkwam, vulde een verstikkende stilte de ruimte.

De man die haar moest beschermen, veranderde plotseling. Zijn stem klonk als een donderwolk die zich boven haar samenpakte, de blik in zijn ogen en de woorden die hij zei, markeerden haar ziel met een litteken dat tijd niet kon helen.

De eenzaamheid die ze voelde, was verlammend. Elke keer dat ze op het punt stond het aan haar moeder te vertellen, leek het alsof onzichtbare handen haar mond bedekten. Haar stem werd gedempt, en ze voelde zich verloren in een zee van stilte. Wat bedoelde haar vader eigenlijk toen hij zei: 'Het is alleen verkeerd als je het met je eigen dochter doet?' Was hij dan niet haar vader?

De zon werpt een zachte gloed op de keuken. Haar moeder, Suzan, zit aan de keukentafel met een glas wijn in de hand. Jill aarzelt even voordat ze naar de tafel loopt. Haar ogen ontmoeten die van haar moeder, maar er is geen sprankje herkenning in haar moeders blik. Suzans ogen lijken vermoeid en dof, alsof ze een slapeloze nacht heeft gehad. Het glas wijn in haar hand lijkt meer een toevluchtsoord dan een drankje op dit vroege uur.

Jill probeert haar moeder te peilen, op zoek naar enig teken van erkenning, van begrip voor de storm die binnenin haar woedt.

Na een moment van aarzeling neemt Jill plaats aan de tafel. Het geluid van haar stoel die schraapt over de vloer lijkt de stilte te breken. Suzan kijkt op. Jill wil iets zeggen, de woorden liggen op het puntje van haar tong, maar ze blijft stil. Haar moeders afwezigheid voelt als een koude windvlaag die door de kamer waait. Terwijl Jill naar haar moeder kijkt, vraagt ze zich af hoe het zover heeft kunnen komen.

'Mam? Heb jij mijn babyfotoalbum nog?' vraagt ze.

'Ja, boven op zolder, hoezo dan?' antwoordt Suzan.

'Gewoon, wilde het even zien', zegt Jill. Ze staat op en loopt meteen naar boven.

Het oude zolderluik piept als Jill het opent. Ze snuift de muffe geur op en slikt een zenuwachtige brok in haar keel weg. De beslissing om op onderzoek uit te gaan, om te ontdekken of haar vader wel haar echte vader is, voelt als een sprong in het onbekende. Ze kan niet doen alsof ze niet heeft gehoord wat hij heeft gezegd. Toch kan ze zich momenten herinneren waarin ze in zijn ogen iets ongrijpbaars zag. Alleen lukte het haar nooit om haar vinger erop te leggen.

De zolder ligt vol met vergeten dozen en stoffige oude meubels. In een hoekje staat een antieke koffer, bedekt met een laag stof. Jill aarzelt even, haalt dan diep adem voordat ze de koffer opent. Binnenin liggen oude fotoalbums, vergeelde brieven en documenten. Ze bladert door de foto's, op zoek naar aanwijzingen.

Sommige foto's zijn van familiebijeenkomsten waar ze gelukkige momenten deelden, andere zijn van een man die ze niet herkent. Een man met dezelfde blauwe ogen als zij. Bij het doorzoeken van de documenten stuit Jill op een verkreukeld geboortecertificaat. Haar ogen worden groot. De naam van haar moeder staat erop, maar de naam van haar vader niet.

Ze pakt de oude documenten en begint ze door te lezen. De documenten zijn geschreven in het Frans, wat niet haar sterkste taal is. Jill voelt haar hart bonken in haar keel terwijl ze zich inspant om de documenten te vertalen en te begrijpen. Ze suggereren dat haar vader inderdaad niet haar biologische vader is. Zenuwen gieren door haar lichaam. Wat moet ze doen met deze informatie? Met trillende handen grijpt ze haar telefoon en toetst het nummer in van de enige persoon die ze vertrouwt.

'Kom op, Nadine, neem op', fluistert Jill tegen zichzelf.